

Vágfarkasd, 1915. november 27. – Budapest, 2004. október 8.

Egy gazdasági cseléd hatodik, legkisebb gyerekként született. A Csehszlovákiában kötelező nyolc osztályt 1921 és 1929 között végezte el szülőfaluja magyar tannyelvű iskolájában. 1937-ig, amikor megkezdte a kötelező katonai szolgálatot, törpebérliként dolgozott Vágfarkasdon. A rákövetkező időszakban minden évben hónapokat töltött a hadsereg kötelékében. A katolikus szellemben nevelt fiatalembert a keresztény értékek vezérelték, személyiségétől mindvégig idegen maradt a munkásmozgalom osztályharcos ideológiája. A társadalmi igazságosság felé vivő utat végül a katolikus egyház szociális tanításában lelte meg. 1934-ben csatlakozott a Szlovenszkói Katolikus Ifjúsági Egyesülethez (SZKIE), amelynek magyar tagozata is volt. A szervezet Galánta járási vezetőjévé is megválasztották. Politikai-szervezői tehetsége a Felvidék visszacsatolása után a Katolikus Agrárifjúsági Legényegyesületek Országos Titkárságában (KALOT) bontakozott ki. 1942-ben a Jánosi Telepesképző Népfőiskola hallgatója, a következő évben ugyanitt gondnok, majd a tanfolyam előadója. 1943. július 1-jén behívták katonának, s hamarosan kivezényelték a frontra. 1944 őszén sebesülten került haza Vágfarkasdra. 1945 májusában barátai hívására Budapestre jött, mert úgy hitték, a magyar politikai életben helye lesz egy katolikus pártnak, s ennek megszervezésében – 1938–1944 közötti KALOT-os tevékenysége alapján – számítottak az ő közreműködésére is.

1945. novemberben a Demokrata Néppárt mégsem indulhatott a választásokon, akkor a KALOT dunántúli szervezési feladatainak ellátásával bízták meg. 1945. májusban az Egyházasközponti Széchenyi Népfőiskola, 1946-tól 1947-ig a Püspöknádasdi Népfőiskola előadója volt. 1946. június 6-án felszólalt a KALOT megalakulásának 10. évfordulója alkalmából rendezett nagygyűlésen. Miután ezt a beszédet Barankovics István is hallotta, azt javasolta, hogy őt válasszák meg a feloszlatott KALOT helyébe lépő Katolikus Parasztifjúsági Szövetség (KAPSZ) elnökének.

1947. augusztus 31-én a DNP Somogy megyei listáján lett képviselő, majd erről a mandátumáról 1948. augusztus 4-én lemondott, miután a nagy-budapesti választókerület képviselőjévé hívták be. 1948. november 2.-tól 1949. február 22.-ig a DNP parlamenti képviselőcsoportjának fővitavezető tisztségét töltötte be. 1949. február 22-én a várható letartóztatás elől több képviselőtársával külföldre menekültek. 1949 és 1951 között Svájcban élt, majd az Egyesült Államokban telepedett le. 1956-ban az amerikai állampolgárságot is megkapta. 1954-ig egy farmon dolgozott, utána a Ford-gyárban kapott munkát. 1979-ben munkavezetőként ment innen nyugdíjba. Noha 1952-ben egyik alapítója a Kelet-Európai Keresztény Uniónak és 1949-től 1956-ig tagja a Magyar Nemzeti Bizottmánynak, az aktív emigráns politikálástól távol tartotta magát. Az 1970-es évektől hazajárt. 1990-ben a Kereszténydemokrata Néppárt örökös nagyválasztmányi tagja címmel ismerték el korábbi

politikai teljesítményét. 2001. decemberben megszervezték Magyarországra való visszatérését.